

Výprava do Vysokých Žibřidovic 20.6. 2021

Ačkoli je letošní rok v mnoha ohledech výjimečný, podařilo se nám alespoň jednu normalitu zachovat a tou je závěrečná červená výprava. Obvykle se sice jedná o akci třídní, podmínky v tomto školním roce ale takovým akcím a jejich chystání na poslední chvíli moc nesvědčí. Místo několikadenní akce jsme nakonec vyjeli na skutečně celodenní výpravu do Vysokých Žibřidovic. Zúčastnili se: Šotouš, Honza, Vítek, Shrek, Peťa, Ondra, Kája (nově známý jako Mozi), Kuba junior, Prokop, Sam, Sam S., Maty, Lipánek, Tadeáš, David, Dan, Ďábel, Pevnost, Pája, Matyáš, Jindra, Šimon a já.

Po příjezdu na nádraží absolvujeme již klasickou proceduru se samotesty, jejichž organizaci si bere pod svá křídla Šotouš. Tentokrát se vyhýbáme pozdním příchoďům a bez problémů stiháme vlak. Čeká nás dlouhá cesta do Hanušovic a následně cílových Vysokých Žibřidovic. Ve vlaku řešíme dilema s nasazenými a sundanými respirátory, ale jinak cesta probíhá bez potíží. V naší cílové destinaci zahajujeme pokřikem výpravu a vyrážíme na cestu. Jen kolem tří kilometrů od nádraží se skrýváme před parným sluncem u ledově studeného potoka, kde se osvěžujeme a zakládáme naši základnu pro velkou část výpravy. Vzniká hned několik hrází, které alespoň pocitově zvyšují hladinu potoka a testují stavařské schopnosti našich členů.

David mezitím chystá hru na zapamatování předmětů, které členové uvidí při průchodu potokem. Žádný z nich nakonec nenajde všech devět předmětů, ale velká většina členů jich našla osm nebo sedm. Za zmínku v této části výletu stojí Kájova nová přezdívka, Mozi, která vychází primárně z jeho pojmenování na Instagramu. Jenom čas ukáže, jestli se uchytí ...

Po obědě, u kterého si podřáváme jak opocené eidámku, tak i sušeného masa z Prokopovy zásoby, hrajeme hru velmi podobnou vlajkám. Území je rozdělené na dvě poloviny a cílem je najít a odnést kužely umístěné na straně soupeře a zároveň ochránit ty na své polovině. Lítý boj si vyžádal i oběti, při nehodě Šimonovi spustila krev z nosu. Vše ale dopadá dobře a my se tak můžeme vydat doplnit vodu k nedaleké studánce. Z nedaleké studánky se ale stává sápaní rápelím a přeskokování lesních říček. Nakonec ale úspěšně nacházíme kýžené občerstvení a můžeme se s novými silami vrátit do základního tábora.

Ačkoli se do Olomouce máme vracet až v sedm večer, čas odchodu od studeného potoka se rychle nachyluje, proto balíme a škrábeme se do strmého svahu, abychom následně mohli slézt zpátky na naši původní trasu. Hrajeme tradiční dračí doupe ve kterém za zmínku stojí Vítkův létající jednorozec (pardon, létající velryba jménem Boomer) a princeznu úkol sehnat přísadu pro její oblíbenou pochutinu.

Na zpáteční cestě Vítkovi spouští také krev z nosu, až se začínáme bát, jestli se neděje něco nekalého. Nakonec však našťestí po zbytek cesty další krev žádné lidské tvory neopouští. Na nádraží hrajeme Ninja skáču, oblíbenou oddílovou hru a hodnotíme výpravu. Vidíme se za dva týdny na letním táboře?

Pavel